

สุขของกันและกัน

>>> อย่าให้ความสุขของเราเป็นดาบไปทำร้ายคนรอบตัวเรา <<<

เราวัดความสุขกันจากอะไร? เราวัดจากการทำให้ตัวเรามีความสุข ใช่หรือไม่ อันนี้ก็ไม่น่าเสมอไป เพราะบางเวลา “สุขเราแต่กลายเป็นทุกข์ชาวบ้านก็มี” **วัดจากสิ่งภายนอกหรือ?** คนที่สวยคนที่หล่อไม่น่าเสมอไปว่าครอบครัวจะมีความสุข คนที่ครอบครัวมีความสุขไม่เสมอไปว่า จะมีการงานที่ดีมีความมั่นคง คนที่การงานดีมั่นคงไม่เสมอไปว่า จะมีความสุขและมีอิสระ **ในการดำเนินชีวิตของเรานั้นมีทั้งด้านทุกข์และด้านสุข** แต่จะให้สุขที่แท้จริงได้นั้น ต้องเป็นการปันสุขให้คนอื่นด้วย โดยที่ไม่หวังแต่ตัวเราเองฝ่ายเดียว

ในห้องเรียนคุณครูคนหนึ่งต้องการสอนเรื่องการแบ่งปันความสุขภายในห้อง วันหนึ่งคุณครูจึงแจกลูกโป่งแล้วให้ทุกคนเป่าลูกโป่งของตัวเองให้สวยงามตามใจชอบ พร้อมทั้งเขียนชื่อของตัวเองไว้บนลูกโป่งใบนั้น จากนั้นก็ปล่อยลูกโป่งลอยละล่องอยู่เต็มห้อง แล้วให้ทุกคนออกมายืนรอหน้าห้อง จนเมื่อคุณครูให้สัญญาณ ให้ทุกคนเข้าห้องหาลูกโป่งที่มีชื่อของตัวเอง ผ่านไป 15 นาที ทุกคนจึงหาได้ครบ

คุณครูบอกว่าเราใช้เวลาานลูกโป่งไว้ในห้อง ออกมารอหน้าห้อง ครั้งนี้ไปเจอลูกโป่งชื่อใครก็ได้ทันที”ในครั้งนี้อใช้เวลาไม่ลูกโป่งของตัวเองหมดทั้งห้อง

คุณครูสรุปกิจกรรมให้เด็ก **ความสุข** หากเรามัวแต่หาแต่ของตัวเองก็เรารู้จักที่จะปันสุขให้คนอื่นก่อน เราก็จะความสุขนั้นก็อยู่กับเรานานขึ้นด้วย”

เกินไป จากนั้นก็ให้ทุกคนปล่อยเหมือนเดิม แล้วทุกคนก็คุณครูบอกว่า “ให้เราเข้าหยิบแล้วนำไปให้คนนั้นถึง 5 นาทีทุกคนได้รับ

นักเรียนฟังว่า **“ลูกโป่งก็เหมือน** ต้องใช้เวลาานกว่าจะพบเจอ แต่หากได้รับความสุขกลับมาอย่างรวดเร็ว และ

ในโลกยุคปัจจุบันเราเห็นความสุขเต็มไปหมด เพราะต่างคนต่างอวดความสุขของตัวเองออกหน้าสื่อโซเชียล แต่จะสุขหรือไม่นั้นก็เป็นเรื่องยากที่จะบอกได้เพราะ โลกออนไลน์จะมีความจริงอยู่สักเท่าไรกันเชียว ส่วนมากเป็นการสร้างสุขสร้างเรื่องราวเพื่อนำมาโชว์มาอวดกันก็เท่านั้นเอง ใจหรือไม่ เราต่างมีความสุขเพื่อตัวเอง **โดยมักจะให้ความสำคัญกับสิ่งที่ไม่มีความสมบูรณ์แบบ** เพราะอยากได้แต่ไม่อาจได้ จึงคิดว่าสิ่งนั้นต้องล้ำค่าเป็นแน่ แต่ครั้งพอได้ครอบครองจริง ๆ อาจไม่รู้สึกรถึงความล้ำค่าอีกต่อไป เทียบออกเสาะหาสิ่งล้ำค่าอันใหม่ต่อไป เพื่อนำมาอวดผู้คนที่อยู่รอบๆ ต้องใช้เวลาสิ้นเปลืองไปเรื่อย ๆ และมันก็ไม่ได้ดีไปกว่าในสิ่งที่มืออยู่ในขณะนี้เลย

บ่อยครั้งแค่พอใจก็ได้ความสุขแล้วที่เราเป็นทุกข์ก็เพราะใส่ใจมากเกินไป อันนั้นจะไขว่คว้า อันนี้ก็ต้องจะหา อันนั้นก็จะต้องจะควบคุม อันนี้ก็จะเก็บ มองหาแต่เอาเข้าตัวเอง ยึดครองเพื่อเสพสุขส่วนตัว ชีวิตคนเราไม่มีใครสมหวังในทุกสิ่ง เพราะมีได้ก็ต้องมีเสีย มีพบก็ต้องมีจาก มีรักก็ต้องมีเลิก

ไม่มีสิ่งใดจะราบรื่นไปตลอด เรามักหลงเชื่อว่า **“ยังมีเวลาอีกมาก”** แต่บางเวลาก็พลาดไป เรามักจะกังวลว่าครั้งต่อไปจะทำอย่างไร? วันข้างหน้าจะเป็นอย่างไร? แต่...**ครั้งต่อไปและวันข้างหน้าจะยังมีลมหายใจอยู่หรือเปล่า** เราไม่สามารถจะรู้ได้ ฉะนั้น วันนี้ เวลานี้ ตอนนี้อะไรเป็นไปได้ก็รีบ ก็แบ่งออกมาเพื่อให้คนรอบข้างมีความสุข มีรอยยิ้ม อย่าเก็บความสุขไว้เพื่อตัวเอง อิ่มสุขเพียงตัวคนเดียวก็จะสำคัญจนกลายเป็นทุกข์ได้ ความสุขนั้น คือ การสร้างความรู้สึที่ดีให้กับตัวเราเอง และแบ่งปันกับคนอื่น **โดยเฉพาะคนใกล้ตัวเราวันนี้เขามีความสุขเวลาได้อยู่กับเราหรือเปล่า.....**

คนข้างวัด

ติดตามอ่านบทความได้ที่ <https://konkhangwat.blogspot.com>